

CEMAL HOCA'NIN ARDINDAN

[9 Eylül 1996 günü, Y. Doç. Dr. Cahit Emre'nin
Prof. Dr. Cemal Mihçioğlu'nun tabutu başında
yaptığı konuşma]

Sözlerime nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Hocamın ardından konuşmak o kadar zor ki: O bir insan ömrüne sığdırılması olanaksız işler yaptı.

Cemal Hoca'yı ilk kez 1981 yılında bahar dönemindeki Yönetim Bilimi dersimize geldiği zaman tanıdım. 1984 yılında asistanı olduktan sonra "tanıştık," kitaplarından çok şey öğrenmiştik, ancak kendisinden öğrenilecek de çok şey vardı. Biraz daha yakından tanıyınca, tütiz, ödün vermez görüntüsünün altında tertemiz, altın gibi bir kalbin, ince bir insanın olduğunu gördüm. Hem bilim adamı, hem hoca, hem de insan olarak ondan çok şey öğrendik. Cemal Hoca'yı tanımak, O'nunla 12 yıl birlikte çalışmak, benim için sınırsız bir kazanç ve mutluluk oldu. Benim gibi binlerce öğrencisinin de Cemal Hoca için aynı hislerle dolu olduğunu biliyorum.

O'nun Türk diline yaptığı katkıların değerini ölçebilecek bir ölçüğe sahip değiliz. O hastalığı sırasında bile dille ilgili çalışmalarını bir biçimde sürdürdü. "Bir harf öğretenin 40 yıl kölesi olurum" deyiminden yola çıkacak olursak, 1000'e yakın yabancı kökenli sözcüğe Türkçe karşılık bulan ya da yaygınlaşmasını sağlayan Cemal Hoca'ya Türk dilini kullanan herkesin 1000 kez kırk yıl borcu olduğunu düşünüyorum.

Cemal Hoca ülkemizde kamu yönetimi disiplininin, dar akademik kalıplar içinde kalmasını doğru bulmazdı. Bu alanda uğraşan bilim adamlarının kamu yönetiminin sorunlarının çözümüne katkıda bulunması gerektiğine inanırdı. Bu inançla, Siyasal Bilgiler Fakültesinin, Ankara Üniversitesinin yanı sıra DPT, DPD, TODAİE, MPM, ODTÜ, Eğitim Bilimleri Fakültesi, İletişim Fakültesi, Karadeniz Teknik Üniversitesi, TDK ve ÖSYM'de kurucu, hoca, yönetici, danışman olarak önemli görevler üstlendi, emek verdi.

Sabah Fakülteye geldiğimizde kulaklarımızda çınlayan ilk ses O'nun daktilosunun tıkırtıları olurdu. O bütün çalışmalarını, cumhuriyetin ilk kuşağına özgü ödünsüz bir ülkücülükle, hiçbir karşılık beklemeden yaptı. Bir akademisyen olarak her yerde alını açık, başı dik kalmanın; kusursuz, 1. sınıf iş yapmanın, dürüst, adil ve çalışkan olmanın onuruyla yaşadı, bize de böyle yaşamının yolunu gösterdi. O "dağlarla boy ölçüşen bir insan"dı ve bizim de öyle olmamızı istedi.

Birlikte çalıştığımız 12 yıl içinde, hiçbir zaman bir işin yapılmasını buyurmazdı. Bize bir iş vermeden önce kendi çalışmalarımızın ne durumda olduğunu mutlaka sorar, ondan sonra "rica ederdi." Yaşına, konumuna bakmadan, ilişki içinde olduğu insanların tümüne gereken saygıyı gösterirdi.

Dürüstlük, Türkçe, bilim adamlığı, denkserlik ve cumhuriyetçilik O'nun hiçbir zaman ilkelerinden ödün vermediği konulardı. O pek çok alanda öncüydü, bilmiyorum izinden gitmeye bizim gücümüz yetecek mi?

Bugün, yani 9 Eylül Cemal Hocamın doğum günüydü. Bugün O'nu toprağa verirken, aynı zamanda doğum gününü de kutluyoruz. "İyi ki doğdunuz ve iyi ki sizin gibi bir insanı tanıdık."

Hocam, gidişinizi bir ayrılış olarak görmüyorum. Siz Fakültede hep bizimle olacaksınız. Dekanlık katındaki koridorda uzun yürüyüşlerimizle, büyük amfide ders verirken, kitaplıkta sözlükleri karıştırırken, Meray'da canlı sohbetlerinizle anımsayacağız sizi. Hep yanımızda olacak, yolumuzu aydınlatacaksınız. Tek kaygımız size layık olmak olacak. Rahat uyuyun.